

Köpeğin Adı Badi 73

– Ömer Faruk · 28 Kasım 2017

Doktor'un evi bizimkinin yukarısında kalıyor, yakın sayılır, yürüyerek yarım saat ya çeker ya çekmez, yeni yapılan yani henüz inşa halinde bir bina var, onun karşısında. Oraları çok iyi bilirim, her gün olmasa bile iki günde bir dolaştığım yerlerdir. Ben dışarda iken birkaç defa arabası ile bizim evin önünden geçerken gördüm onu. Hemen saklandım, geçirdiğim kazadan sonra otomobillerden bilhassa beyaz renkli olanlardan çekiniyorum. Hele sürücüsü Doktor'sa!

Bir ara sık sık Doktor'un evinin oraya gitmeye başladım. Bir yerlere gizlenip saatlerce evi gözetledim. Neden böyle yaptığımı açıklayamıyorum, benim irademin dışında cereyan eden bir olay. Engel olmak elimden gelmiyor. Bu kadar sık oraya gittim de ne buldum ya da ne gördüm? Hiçbir şey. Sadece birkaç defa evinden çıkıp arabasına binip giden Doktor'un sıradan görüntüleri... Ne görmek istiyordum da göremedim diye sorunca, moralim bozuluyor? Bu adam hakkındaki şüphelerim beni rahatsız ediyor; bazen de akla hayale gelmeyecek şeyler uyduruyorum zihnimde:

"Bu adamın evi adeta bir mezbaha. Her taraf kesilmiş, parçalanmış insan ve hayvan cesedi dolu. Yerler kan içinde. Doktor, bir elinde neşter habire kesiyor, kestiklerini bir poşetin içine dolduruyor. Daha kesilmeyi bekleyen kafes içine kapatılmış onlarca hayvan ve bir odaya hapsedilmiş birkaç insan da var. Kestiği ve keseceği hayvanların hepsi de köpek. Neden? Çünkü adam azılı bir köpek düşmanı..." Televizyonda savaş filmi izliyoruz. Tüfekler ateşleniyor, toplar atılıyor, bombalar patlatılıyor, yerden havaya toprak fıskırıyor, askerler savruluyor, düşüyor ve ölüyor. Parçalanmış insan vücutları, tahrip edilmiş askeri araçlar, yerle bir edilmiş binalar, devrilmiş ve yanmış ağaçlar... İnsanların ve binaların üzerine bomba yağdıran uçaklar, sahilden askeri siperleri ve yerleşim yerlerini bombalayan zırhlı savaş gemileri.

Konusu da var: Savaştan önce savaşın aleyhinde olan genç bir adam askere alınır; tabii rızası dışında. Geride bıraktığı ailesi, arkadaşları, akrabaları ve bir sevgilisi vardır. Onlardan ayrılmak çok zor olsa da gitmek zorundadır; aksi durumda vatan haini ilan edilip kurşuna dizilebilir. Aynı genç adam savaşa gidince tam yüz seksen derece değişir. Savaşı çok sevmiştir, düşmanları öldürmekten zevk alır olmuştur. Korkusuzdur, saldırgandır, ataktır; her an değişik bir heyecan yaşamaktadır. Öldürdükleri yalnız askerler değildir; sivil insanlar da vardır. Kısacası kendi cinsine karşı acımasız bir insan, bir canavar olup çıkmıştır. Filmin en heyecanlı yerinde Kenan Baba:

-Badi arkadaşım, bu gece Doktor'un evinde toplanıyoruz. Sen de gelmek ister misin?

Ben Doktor'un evine mi gideceğim. Yok canım, olur mu öyle şey! Diyelim ki gittim, Doktor beni hiç ister mi? Görür görmez daha kapıdayken kovar. Haydi gene diyelim ki Kenan Baba'nın hatırına kovmadı, orada bana huzur verir mi? Hiçbir şey yapmasa bile, bakışlarıyla beni çileden çıkarır, taciz eder. O nedenle bu teklif karşısında suratımı öyle bir asmışım ki:

-Tamam canım, hemen kızma. İstemiyorsan gelme! Öyleyse sen filmi izlemeye devam et, yani kulubene gitme, ben dönünce gidersen, dedi.

Bütün geceyi tek başıma geçirecektim. Önce filmi izledim. Filmin sonunda savaşta canavarlaşan o asker

barıştan sonra sivil hayata d6nd6ğ6nde uyum sağlayamıyor ve bir akıl hastanesine kapatılıyor.
(Devam edecek...)